

Küçük Tavşanın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tavşanın Sırrı

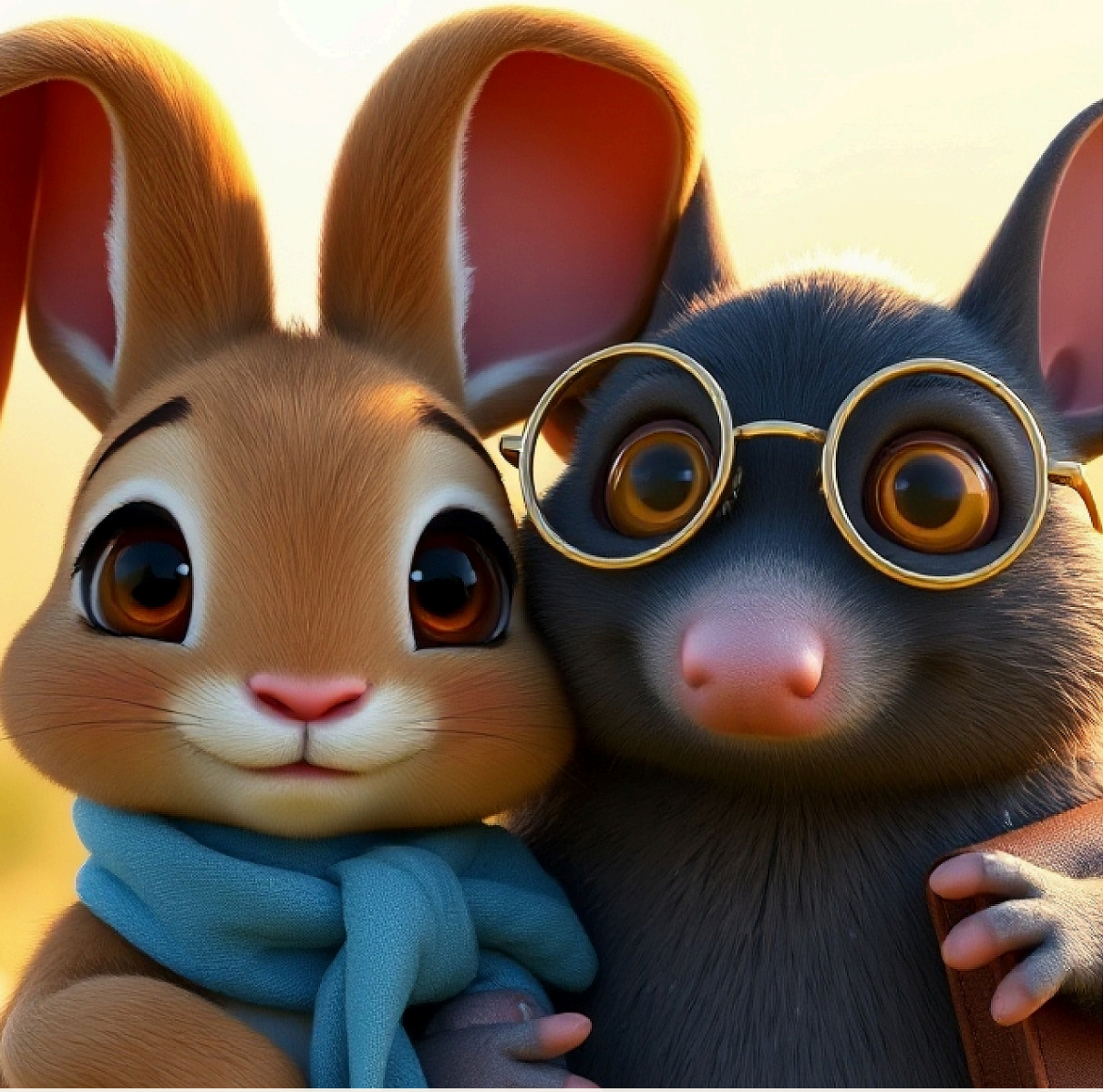
Aysel Banu YAVUZAL

Fısıldayan bir ormanın kıyısındaki güneşli bir çayırda küçük bir tavşan yaşırdı. Tüyleri sıcak kahverengiydi ve uzun kulakları dimdik, içleri pembe pembe dururdu. Boynunda düzgün bir fiyonkla bağlanmış gök mavisi bir atkı vardı. Her sabah yuvasından dışarı fırlar, günün ona neler getireceğini görmek isterdi. Biraz utangaçtı ama her şeye meraklıydı.

Bir parlak sabah, yuvasının yanındaki toprak kıpırdamaya, sallanmaya başladı. Kadife gibi koyu gri tüylü, minik altın gözlüklü, küçük, tıknaz bir yaratık fırladı. Yuvarlak pembe bir burnu ve kürek gibi kocaman patileri vardı. Sırtında gümüş pırıltılar, küçük yıldızlar gibi usulca parılıyordu. "Merhaba," dedi nazikçe. "Ben bir köstebeğim ve harika tüneller kazarım."

Küçük tavşanın kocaman kara gözleri hayretle açıldı. "Ben bir tavşanım," dedi usulca, "ve daha önce hiç köstebekle tanışmamıştım." Köstebek kıkırdadı ve altın gözlüğünü düzeltti. "Öyleyse bugün ikimiz için de şanslı bir gün," dedi. Küçük kahverengi çantasını açıp ona bal gibi parlayan minik bir pirinç toka gösterdi. "Arkadaş olmak ister misin?" diye sordu. Tavşan başını salladı ve gülümsedi.

O günden sonra her gün iki arkadaş çayırda birlikte oynadılar. Karahindiba tüylerini kovaladılar, gemiye benzeyen bulutları saydılar. Köstebek, çimenlerin altında yaşayan yaratıklar hakkında komik hikâyeler anlattı. Tavşan, bahçesinden tatlı yoncalar ve taze havuç yaprakları paylaştı. Rüzgâr soğuk estiğinde yan yana oturup gün batımının pembeye ve altına dönüşünü izlediler. Arkadaş olmak her sıradan günü özel hissettiriyordu.

Bir öğleden sonra köstebek çok sessizleştii ve gizemli bir hâl aldı. Çantasını açıp dikkatle küçük, parlak bir şey çıkardı. Parlatılmış taştan yapılmış, içinde minik gümüş pırıltılar olan bir anahtardı. "Bir sırrım var," diye fısıldadı, altın gözleri ışıldayarak. "Çok ama çok derinlerde harika bir şey saklı. Görmeye gelecek kadar cesur musun?" Tavşanın kalbi güm güm güm atmaya başladı.

Tavşan karanlık tnel girişine baktı ve içinde küçük bir endişe kıpırtısı hissetti. "Orası çok karanlık görnyor," dedi atkısını tutarak. Köstebek nazıkçe onun patisini tuttu. "Yalnız olmayacaksın," diye söz verdi. "Her kıvrımı, her dönemeci bilirim ve hep yanında kalırım." Tavşan derin bir nefes aldı ve başını salladı. En iyi arkadaşı yanındayken cesaretinin büyüdüğn ve ısındığnı hissetti.

Aşağı indiler, şerit gibi kıvrılan bir tünele girdiler. Köstebeğin kocaman patileri toprağı usulca kazıyor, tam iki kişilik bir yol açıyordu. Tavandan uykulu solucanlar gibi küçük kökler sarkıyordu ve toprak serin, tatlı kokuyordu. Tavşan onun arkasından zıplarken uzun kulakları yumuşak toprağa değiyordu. "Neredeyse geldik mi?" diye fısıldadı. Köstebek sadece gülümsedi.

Daha da derine, daha da derine indiler; karanlıkta hafifçe parlayan taşları geçtiler. Köstebeğin gümüş pırıltıları küçük fenerler gibi parlayıp yolu aydınlatıyordu. Tavşan hafif bir damlama sesi ve uzaklarda minik ayakların hışırtısını duydu. "Yolu bildiğinde korkutucu değildir," dedi köstebek. Sonunda yuvarlak ahşap bir kapının önünde durdular; taş anahtar köstebeğin patisinde parlıyordu.

Anahtar yumuřak bir tık sesiyle döndü ve kapı açıldı. Tavřan nefesini tuttu ve atkısını kavradı. Kapının ardında raflarla dolu kocaman bir yeraltı odası uzanıyordu; sıra sıra, hepsi pürüzsüz kahverengi topraktan yapılmıřtı. Her rafta kitaplar vardı; kapakları altın, kırmızı ve maviyle capcanlı parlıyordu. Tavandan küçük lambalar gibi yumuřak parlayan mantarlar sarkıyordu. "Hoř geldin," dedi köstebek, "gizli kütüphaneye."

Tavşan içeri zıpladı ve sevinçle etrafında döndü. "Ne kadar çok kitap!" diye cıvıladı. Köstebek kıkırdadı ve altın gözlüğünü düzeltti. "Buradaki her kitap yukarıda kaybolmuştu, ben de onları korudum," diye açıkladı. Tavşan uçurtma uçuran kuşlarla ilgili bir kitap, bir de dans eden yıldızlarla ilgili bir kitap çıkardı. Birlikte yumuşacık yosunlu bir mindere oturup ilk sayfayı açtılar. Resimler mantar ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Köstebek nazik, güröldeyen sesiyle yüksek sesle okudu. Dev bir su birikintisinde yaprak kayıkla yol alan cesur bir fareden bahsetti. Tavşan kulakları dimdik dinledi. Sonra kendisi de şarkı söylemeyi öğrenen bir kuş hakkında bir sayfayı yavaşça ve gururla okudu. "Harika bir okuyucusun," dedi köstebek. "Sen de harika bir arkadaşsın," diye yanıtladı tavşan. Gülüştüler ve kahkahaları raflardan usulca yankılandı.

Okurlarken tavşan, tepeleri karlı uzak dağlarla ilgili bir kitap buldu. "Hiç dağ görmedim," dedi. "Bu kadar uzağa gitmeye utangacım." Köstebek gülümsedi ve kitabı usulca kapattı. "Arkadaşlar birbirlerine yeni şeyler denemede yardım eder," dedi. "Bir gün seninle gelirim ve onları birlikte görürüz." Tavşanın içi sıcacık oldu. Yanında bir arkadaş varken her şey mümkün gibiydi.

O günden sonra iki arkadaş gizli kütüphaneye tekrar tekrar gittiler. Bazen okyanusu ve şarkı söyleyen balinalarını okudular. Bazen kaleleri ve iyi kalpli kraliçelerini okudular. Her ziyarette tavşan daha önce hiç görmediği bir kitap seçti. "Her seferinde yeni bir keşif!" diye sevindi. Köstebek başını salladı, altın gözlükleri parlıyordu. Her zaman kalplerinde mutlu bir sır saklayarak ayrıldılar.

Güneşli çayıra dönen tavşan, ailesine o harika kitapları anlattı. Artık o kadar da utangaç değildi. Tarla fareleriyle ve uykulu kirpiyle hikâyeler paylaştı. "Arkadaşım köstebek bana gizli bir kütüphane gösterdi," dedi gözleri parlayarak. "Ve her kitap yeni bir yere açılan bir kapı." Dinleyicileri yaklaştı ve o da tıpkı arkadaşı gibi yüksek sesle okumaya başladı.

Köstebek ve tavşan hâlâ her sabah çayırdaki buluşuyorlar. Bazen karahindiba tüylerini kovalıyorlar, bazen kütüphaneye dalıyorlar. Tavşan taş anahtarı boynundaki bir kurdeleye, tam gök mavisi atkısının yanına bağlayıp güvenle saklıyor. "İyi arkadaşlar şaşırtıcı sürprizler bulur," diyor. Köstebek başını sallıyor ve sırtındaki gümüş pırıltılar minik mutlu yıldızlar gibi parlıyor.

Ve işte, eğer bir gün fısıldayan bir ormanın yakınında gök mavisi atkılı küçük bir tavşanın zıpladığını görürsen, ona el sallama. Belki de büyülü arkadaşını ziyaret etmeye ve yerin altında yeni bir hikâye bulmaya gidiyordur. Çünkü arkadaşlar bir arada durduğunda dünya gizli kapılarla doludur. Ve her kapının ardında, sadece onlar için bir harika keşif bekler. Bir arkadaşla geçen her gün yepyeni bir sayfadır.